

ט"ו אלול ה'תש"פ 4.9.20

מגזין מס' 589

ערב שבת קודש פרשת כי תבוא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לע"נ מאיר דוד בן ניסים ועמליה תנצ"ב.

החייך כסנא

מציאות הגלות - כחומר גלם

כל עוד לא הגיעה הבריאה אל שלימות תכליתה – מהותם של חיי האדם הם חיי תחתונים רוויים קשיים ומאבקים... אמנם בפנימיותם של כל פרט ופרט, עד לפרט היותר קטן, טמונים הבטחה... ואתגר!!!

מאבקו האישי של כל אדם ואדם הבוחר לזכך עצמו (ההכנה והכלי לגאולתו שלו הפרטית), מצטרף ותורם למגמת ההתקדמות הכללית של הבריאה כולה לקראת גאולתה.

אמנם התנאי הבסיסי להיות המאבק הכנה ראויה וכלי כשר לגאולה הוא ענין הביטול: על העובד את בוראו להכיר (ולא רק להבין) שה'אלוקות' היא המהווה את עצם קיומו שלו הפרטי – שה'נכון' (שבשורשו הוא אור אין סוף שלמעלה מעולמות) הוא 'נקודת החיות' המתחדשת ומפעמת בו בכל רגע ורגע...

– שהרי פשוט הוא כי לא אני הוא שבורא ומחיה את 'עצם היותי' –

וכשמתעקש האדם ומתמיד בעבודתו, חודר ה'נכון' אט אט בכל רבדי נפשו האלוקית [ב'נפש' (מימד המעשה) – מעשיו נעשים טובים יותר ואף מאירים; ב'רוח' (מימד הרגש) – רגשותיו מזדככים. כגון אוהב ונמשך הוא אל ה'נכון' או ירא ונרתע מפני ה'לא נכון'

וכדומה; ב'נשמה' (מימד השכל) – שכלו הולך ומתמקד אך ורק בהתבוננות בפלא האלוקי שבכל דבר וענין; ב'חיה' (מימד הרצון) – זוכה הוא לגילוי רצון הלב הפנימי. (היינו רק כשנדחים הפניות והרצונות הזרים, אזי מתגלה לו לאדם מה הוא רוצה באמת. וכתשוקת התקשרותו העצמית של בן המלך לאביו המלך (שבאם יאלצו אותו לחיות במנותק מאביו ומעצמיותו שלו, הרי לא רק שלא יתענג בחיותו זו, אלא אדרבה ימאס ויקוץ בחייו...))

ועד לעיקר ותכלית העבודה: גילוי ה'יחידה' – 'עצם הנשמה', הפועל שינוי ועד מהפך גם בטבע נפש הבהמית – 'חוצה' שבאדם (שכן קודם זיכוכה, מצד אנוכיותה הטבעית של נפש זו, האלוקות כלל אינה רלוונטית לגבה, ועד אינה קיימת); ולמטה יותר, בירור חלקו בעולם – 'חוצה' שמחוץ לאדם (עולם – לשון העלם והסתר).

ונמצא כי הבוחר ב'נכון' ופועל להפוך את החושך לאור ואת המר למתוק בעולם הזה הגשמי (שהוא עולם היותר תחתון, שאין תחתון למטה ממנו), הוא שזוכה לגלות את האוצרות 'העצמיים' הגנוזים בחיי האדם עלי אדמות...

חייב האדם ללמוד לעזור לעצמו
כלים נפשיים לתקופתנו הבווערת

עם הרב

יאיר כלב

יום חמישי || י"ד אלול ה'תש"פ || 3.9.20

בשעה 21:00

בפייסבוק של 'עמותת תניא' ובזום
לאחר השיעור יעלה הוידאו לערוץ ה-youtube
ולאתר:

<http://www.tanyaor.com/>

קישור הזום: D4U.co.il/li/CogXB

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ח"י אלול

יום הולדתם של שני המאורות הגדולים: רבי ישראל בעל-שם-טוב מייסד החסידות הכללית ורבי שניאור זלמן מליאדי מייסד חסידות חב"ד, אשר האירו את העולם באור התורה בכלל ואור החסידות בפרט.

הבעל שם טוב הקדוש

ביום השני ח"י אלול שנת ה'תנ"ח, שנת נחת, שנת 5458 לבריאת העולם (1,698), נולד המאור הגדול רבי ישראל הבעל שם טוב (הבעש"ט) ש'הוריד' לעולם את תורת החסידות הכללית. מעיקרי תורתו נוסדו אחר כך חסידויות רבות.

למילה 'נחת' ישנם שני פירושים:

1. כאשר ננקד את ה-נ' בקמץ ואת ה-ח' בפתח הרי שנקבל 'נַחַת', לשון פעולה במובן של ירד, נחת - רמז לירידתה של נשמה גדולה לעולם, נשמת צדיק גדול.
2. כאשר ננקד את שתי האותיות הנ"ל בפתח, מתקבלת המילה נַחַת שפירושה רגיעה, שביעות רצון ומנוחה. משילובם של שני הפירושים מתקבלת המשמעות - בשנת ה'נחת' נַחַת (ירד) לעולם צדיק גדול אשר גרם והביא נַחַת ליהודים!!!

רבי ישראל בעש"ט נולד כחמישים שנה לאחר פרעות ת"ח ות"ט. באותם ימים היה עם ישראל שרוי במעין עילפון, מוכה וחבול ובמצב רוחני ירוד. בכל שלטה אוירת בלבול ונכאות רוח. יהודים לא מעטים, ניטלה מהם טעמה הערב של מסורת ישראל והחלו נחשפים לחכמות הגויים, מה שהביאם להפסיק או על כל פנים להפחית מלימוד התורה הקדושה. אחרים, במרביתם אנשים פשוטים וקשי יום (סנדלרים, עגלונים, חייטים וכדומה),

בשל המצב הכלכלי הקשה היו טרודים כבר מצעירותם עד מעל לראשם בעול הפרנסה וממילא נבצר מהם ללמוד באופן מסודר ב'תלמודי תורה' או בישיבות. בצוק העתים, גם הבוגרים התקשו לקבוע עתים לתורה בשוכם מעמל יומם המפרך, עד כי רבים מפשוטי העם כמעט שלא ידעו קרוא וכתוב.

לעומתם, אלה ששפר מזלם וזכו לעסוק בתורה, בהם למדנים גדולים וחכמים ידועי שם, חשו עצמם מרוממים מפשוטי העם והתייחסו אליהם בביטול ובהתנשאות.

בתקופה קשה זו, כדוגמת המעורר את המעולף מעלפונו על ידי הקריאה בשמו, שלח הקב"ה לעמו את נשמתו הכבירה של הצדיק המופלא רבי 'ישראל' בעש"ט.

הוריו הצדיקים מסרו נפשם כל ימיהם בעבור כלל ישראל ורק לעת זקנתם זכו להולדת בנם יחידם, שנשמתו הגדולה בעלת היכולות הנשגבות נשלחה ממרום להביא על ידם לעולם מזור ונחמה. בשל גילם המופלג, עוד בהיותו רך בשנים, נתייתם ישראל מהוריו הקשישים והוא כבן חמש.

ברגעיו האחרונים, בשכבו על ערש הדווי, מסר הצדיק הנסתר רבי אליעזר הישיש לבנו הקטן את צוואתו האחרונה: "ישראל, אל תירא ואל תפחד מאף אדם ומשום דבר בעולם, רק מהקב"ה בעצמו. אהוב כל יהודי, ללא יוצא מן הכלל, בכל הלב והלהט של נשמתך!!!

ולעזר לעם ישראל. רק לאחר שנה גילה לו האיש הנסתר כי אינו אלא 'אחיה השילוני' – (אחיה היה נביא מהעיר שילה אשר בשומרון, ומכאן שמו. לפי דברי חז"ל האריך ימים וחי 600 שנה והיה רבו של אליהו הנביא).

עוד גילה לו כי נשמתו באה מעולם האמת כדי ללמוד עימו ולהדריכו כיצד לממש שליחותו כ'בעל שם טוב'. לאחר שנה, כאשר הגיעה העת להתחיל שליחותו, הורה רבו כי מעתה עליו לפעול באופן גלוי. אלא שרבי ישראל לא חפץ כלל להתגלות בשל חששו מן הפירסום ומן המחלוקת וכו'... מספר שנים התחמק, בהמשיכו להמנע מלפעול בגלוי, עד אשר מן השמים לא הותירו בידו כל ברירה ואילצוהו למלא בפועל ובפרסום את תפקיד נשמתו בעולם.

בח"י אלול שנת ה'תצ"ד (5494 שנה לבריאת העולם), כשמלאו לבעש"ט הקדוש 36 שנה, נתגלה ברבים.

כאשר התגלה ונתפרסם, החל הוא לפעול בעיקר בשני מישורים:

1. 'מגלה עמוקות'.

2. 'עושה נפלאות'.

בענין 'מגלה עמוקות': הבעש"ט גילה רזי תורה (שהיו נסתרים עד ימיו) בהסברים פנימיים ועמוקים הנקראים 'דברי חסידות'. תורת החסידות מפיחה רוח חיים חדשה בעבודת ה', בהדגישה עד כמה יקר אצל הקב"ה כל יהודי באשר הוא. בתורתו מנחם הבעש"ט ומרגיע את בני דורו שבורי הלב, מעודד את רוחם ומקרבתם לעבודת ה' ולאהבת הזולת.

בענין 'עושה נפלאות': מרובים הם סיפורי המופת השמימיים אודות פעולותיו של הבעש"ט לטובת אחיו היהודים, ולטובת שכניהם הגויים שגם עימם נהג הבעש"ט טוב עין כדי להעלות קרן ישראל בעיניהם ולמען ייטיבו ליהודים.

דבריו אלה האחרונים של אביו נחקקו על לוח לבו של ישראל הקטן לכל ימי חייו. בשנות ילדותו, בבקשו להרגיש ממש כי אינו מפחד משום דבר רק מה' לבדו, היה הולך לאחר לימודיו ב'חידר' לשדות וליער ושוהה שם לבדו שעות ארוכות. בהיותו יתום (מבלי שיהיה מי שימנע זאת ממנו) התאפשר לו לפעמים להישאר יחידי ביער בלילה, ואף לישון שם מבלי לפחד כלל כפי שלימדו אביו. לעתים היה פוגש ביער צדיקים גדולים נסתרים שעד מהירה עמדו על גודל נשמתו ויכולותיו העצומות, ולימדוהו רזי וסודות התורה.

פעמים רבות בצעירותו כשהיה מתבונן ביהודים הפשוטים בעת תפילתם, ראה בראייתו הזכה כיצד משבחים הם את הקב"ה במילים פשוטות היוצאות מלב זך ותמים. המראה המלבב של אנשים פשוטים המאמינים בקב"ה בפשטות מבלי להקשות ולשאול שאלות ומקיימים בתמימות את המצוות, משך את לבו.

בהיותו בן 16, ביום הולדתו בח"י אלול, נגלה אליו אליהו הנביא וגילה לו עד כמה נעימה, חשובה ומקובלת תפילתם של האנשים הפשוטים לפני הקב"ה. למן אותו יום החל בכל הזדמנות לעורר יהודים אלה לשבח את הבורא בלשונם העילגת.

"מה שלומך ר' מוישה?" – היה שואל הבעש"ט. "טוב ברוך ה'" – ענה מוישה. ר' ישראל היה מתמוגג מנחת בידעו מעלת שבחים אלה במרומים.

בהיותו בן 18, בשל אהבתו הגדולה ל'תינוקות של בית רבן', התמסר לחינוכם של הילדים הקטנים ב'חידר' לאהבת ישראל ואהבת הבורא.

כשהיה בן 26, ביום הולדתו בח"י אלול, נגלה אליו איש פלאי שהיה למלמדו בסתר למשך שנה. מורו הצדיק סיפר לו כי נשלח ללמוד עימו על מנת להכינו להיות לנוחם

הזה הגשמי, מכינים את הנשמה בשמים לקראת ירידתה. נשמה שכבר היתה פעם או יותר בעולם למטה, נמשכות ההכנות לירידתה משך שנה. ואילו נשמה חדשה שזו לה ירידתה הראשונה לעולם הזה, נמשכות ההכנות לירידתה משך 3 שנים].

בח"י אלול ה'תק"ב (5502 שנה לבריאת העולם), ממשיך הרבי הריי"ץ, הוחלט למעלה כי בעוד 3 שנות הכנה, בח"י אלול בשנת תק"ה, תבוא נשמה חדשה לעולם...

כאשר הסתיים חודש אלול והתחילה השנה החדשה, שנת תק"ה, שמו החסידים לבם לכך שהבעש"ט מתנהג בימי החגים בשמחה יתירה מהרגיל...

מיד לאחר שהרבנית הודיעה לרבי ברוך כי אכן הרתה, נסע הוא להודיע לבעש"ט על כך. בתוך הסעודה רמז הבעש"ט לחסידיו כי שמחתו הגדולה נובעת מכך שהיום ירדה נשמה חדשה לעולם. נשמה זו, אמר, תאיר את העולם בשני אורות – אור תורת הנגלה ואור תורת הנסתר. במילים אלו רמז לשמו של הרך הנולד – שניאור, שני אור.

ביודעו גודל שליחות נשמתו של רבי שניאור זלמן לכשיגדל (שעל כן ישנם דברים אשר לעת עתה יש להצניעם ולשמרם בסוד), הזהיר הבעש"ט את ר' ברוך כי אין לגלות לאף אחד דבר וחצי דבר בקשר להולדת הילד ומהו השם הניתן לו...

כבר בהיותו רך בשנים נראו בו בבירור כשרונות בלתי רגילים. שניאור זלמן הקטן ניחן בזכרון והבנה מופלאים בתורה... בבגרותו למד אצל הרב ה'מגיד', תלמידו וממלא מקומו של הבעש"ט... לימים ייסד ר' שניאור את חסידות חב"ד (חכמה – בינה – דעת) המבארת בהבנה והשגה שכליים את תורת הבעש"ט – מדוע צריך לאהוב כל

מבואר בתורת החסידות כי למן זמנו של הבעש"ט החל מנצנץ בעולם אורו של משיח. באחת מאגרותיו מעיד הבעש"ט על עצמו כי בראש השנה תק"ז היתה לו 'עליית נשמה' לעולמות העליונים עד היכלו של המשיח. ולשאלתו "אימתי קאתי מר?" (מתי תבוא אדוני המשיח?), ענה לו המשיח: "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה". כלומר הפצת מעיינות החסידות (שגילה הבעש"ט) היא ההכנה והכלי לביאת המשיח, וכשיהיו מעיינות אלה לנחלת הכלל (גם אצל אנשים ומקומות שהם בבחינת 'חוץ' לקדושה) אזי תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה.

רבנו הזקן בעל התניא

ביום ח"י אלול בשנת ה'תק"ה – קה"ת – קרני הוד תורה, 5505 שנה לבריאת העולם (1,745), בדיוק ביום שבו מלאו לבעש"ט 47 שנה, ירדה לעולם נשמתו של המאור הגדול רבי שניאור זלמן.

כמה אירועים שמימיים, מספר הרבי הקודם אדמו"ר הריי"ץ, קדמו והובילו ללידתו. הוריו הצדיקים שלא זכו לפרי בטן שנים רבות הלכו להיוועץ בבעש"ט ולקבל את ברכתו.

ביום הולדתו היה הבעש"ט נוהג לערוך סעודה ולומר במהלכה דברי תורה. באותה שנה, תוך כדי שמחת הסעודה, שרתה רוח הקודש על הבעש"ט והוא בירך את רבי ברוך (אביו של רבנו הזקן) והבטיחו "למועד הזה ממש אתם חובקים בן"...

[כאן המקום להוסיף בקצרה את המבואר בפנימיות התורה: לפני שנשמה יורדת להתלבש בתוך גוף בעולם

האדם בהותירה אותו ללא חיות. אדם השרוי בעצבות נוטה לשקוע בכיוון המשתק יכולתו לפעול ולתפקד. לעומתה **מרירות דקדושה** פועלת על האדם את ההיפך הגמור, בהחדירה בו חיות רבה להתחרט על מעשיו הרעים, לעשות עליהם תשובה ולפעול לתקנם בפועל ממש. התמרמרות האדם על מעשיו הלא טובים מעוררת בו רצון לשפרם, ומחדירה חיות במעשיו הטובים. לאור האמור מובן כי עבודת התשובה של חודש אלול אין ענינה 'עצבות' כי אם 'מרירות דקדושה'. וזהו ענינו של ח"י אלול – נתינת כח לכל אחד ואחד לפעול שעבודת התשובה אצלו תהיה בתנועה של חיות ושמחה. הבעש"ט 'הוריד' לעולם בתורת החסידות הכללית את התביעה האלוקית מן האדם – מה שהוא **צריך** להיות. ובתורת חסידות חב"ד מורה אדמו"ר הזקן את הדרך ומעניק את הכלים – **איך** מיישמים זאת בעבודת ה' בפועל.

(נקודות משיחותיו של הרבי הקודם, אדמו"ר הריי"ץ, ומשיחותיו של הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו)

יהודי **ומדוע** יש להתפלל בחיות ובשמחה. ענינה העצמי של תורת רבנו הזקן – 'הורדת' עניני אמונה שלמעלה מהשכל עד אשר יבואו בהבנה והשגה בשכל גופא, ועד שהשכל הטבעי האנושי יבין אלוקות. ובלשון החסידות – "אורות דתוהו בכלים דתיקון".

באחת משיחותיו הזכיר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו את פתגמו של הרבי הקודם האדמו"ר הריי"ץ, לפיו – **ח"י אלול מכניס חיות בחודש אלול**. מח"י אלול עד סוף החודש נותרו 12 ימים, כנגד 12 חודשי השנה העוברת. בימי המאסף האחרונים הללו מאירה נתינת כח מיוחדת לענין התשובה בחיות ובשמחה – כל יום כנגד חודש אחד מחודשי השנה שחלפה. ח"י אלול הוא כנגד חודש תשרי, י"ט אלול הוא כנגד חודש חשוון, וכך הלאה עד זמן השיא בכ"ט אלול, ערב ראש השנה, המהווה יום 'חשבון הנפש' על חודש אלול הנוכחי כהכנה לשנה החדשה.

וביאר הרבי: ידוע החילוק בין עצבות למרירות דקדושה. חכמים הרחיקו מאד ממידת **העצבות** שכמו ממיתה את

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'תורה', 'חידושי', 'מאמרים', 'תשובות', 'הנהגות', 'הנהגות', 'הנהגות', 'הנהגות'. Below it, a large video player displays a Torah lesson with a speaker. To the right of the video is a calendar for the month of Elul, showing the dates and corresponding Torah portions. Below the calendar is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. A QR code is visible on the right side of the grid. At the bottom, there are more links and a footer with the website's name and contact information.

התחדשנו!

בואו לבקר

באתר האשודרג

Www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

עמו אנכי בצרה

להסתופף בצל הבעש"ט ולשמוע מדברי תורתו. לאחר שקידש על היין נהרו פניו של הבעש"ט. האווירה הכבדה ששרתה עד עכשיו על הציבור – התפוגגה. הבעש"ט השמיע דברי חסידות, והציבור התעלה לעונג שבת אמיתי.

ופתאום נפתחה הדלת ועל המפתן עמד גוי מקומי. "תנו לי מעט משקה", ביקש. בעל הבית עמד לסלק את האיש מביתו, אך הבעש"ט התערב וקרא: "תן לו את מבוקשו!". הוא הורה להכניסו פנימה ולכבדו בכוס משקה חריף, ואז פנה אליו: "ספר מה קרה בלילה".

הלה תחב פרוסת חלה לפיו, להפיג את חריפות המשקה, והחל לדבר: "אתמול בלילה כינס הפריץ את כל כפריי האזור. הוא חילק לכולם כלי משחית – סכינים, חרבות, גרזינים וקלשונים – ופקד עלינו להיערך להסתערות על יהודי העיר".

הגוי לגם עוד מעט מהמשקה החריף, והמשיך: "כל הלילה עמדנו בחצרו והמתנו לפקודתו. לפנות בוקר נכנסה פתאום אל חצר האחוזה מרכבה הדורה. פריץ נכבד ירד ממנה והסתגר עם הפריץ שלנו שעה ארוכה. לאחר מכן יצא הפריץ והודיע לנו על ביטול התכנית. התפזרנו אפוא איש-איש לביתו. אפשר עוד מהמשקה?"...

בעוד האיש מערה לגרונו את יתרת הבקבוק ויוצא החוצה, אמר הבעש"ט לקהל: "עכשיו אשלים לכם את התמונה.

"הפריץ עתיר הנכסים ותאב הבצע החל לדרוש מחיר מוגזם בעבור תבואת שדותיו, בהנחה שיימצא מי שייאות לשלם את המחיר שדרש. אלא שהמחיר הגבוה הרתיע את הסוחרים, והללו העדיפו לחפש חלופה במחיר הוגן יותר.

ההפתעה שציפתה לתושבי העיירה באותו יום שישי היתה גדולה: הבעל שם טוב (הבעש"ט) הופיע פתאום בעיירה והודיע שישבות בה. זו היתה עיירה שהבעש"ט נהג לשבות בה בזמנים קבועים, אבל הפעם בא אליה בהפתעה, שלא במועד הקבוע.

הפתעה שנייה נרשמה כאשר הבעש"ט חרג ממנהגו לשבות בביתו של ר' הרשל הגביר, והודיע שהפעם יישאר בבית הכנסת ויערוך בו את סעודת השבת.

הפליאה התעצמה בתום תפילת קבלת שבת. הבעש"ט בירך את הקהל בברכת "שבת שלום" לבבית, ואז פנה בבקשה: "אנא הישארו בבית הכנסת ונקרא כולנו פרקי תהילים". דממה השתררה בקהל. באין אומר ודברים שבו המתפללים למקומותיהם. במקום לפנות לבתיהם לסעודת השבת, פצח הקהל כולו בפסוקי תהילים.

רק סמוך לחצות הלילה קטע הבעש"ט את אמירת התהילים. הוא הורה לנוכחים ללכת לבתיהם ולערוך את סעודת השבת, ולאחר מכן לשוב לבית הכנסת להמשך אמירת התהילים. הוא עצמו ביקש לסעוד את סעודת השבת בבית הכנסת.

האנשים התפזרו לבתיהם בתחושת מסתורין. רבים חשו בליבם דאגה. ודאי רואה הבעש"ט קטרוג המתוח מעל ראשם, והוא מתאמץ להעביר את רוע הגזירה. אך מהי אותה גזירה? זאת לא ידע איש.

התעלומה לא נפתרה גם בשובם לבית הכנסת. הבעש"ט ביקש מהציבור להמשיך באמירת תהילים רצופה עד אור הבוקר. עם הנץ החמה החלו להתפלל שחרית. כשנסתיימה התפילה פנה הבעש"ט אל מארחו הקבוע והודיע לו: "עכשיו אלך לסעוד על שולחנך". הבשורה הביאה אל בית הגביר קהל גדול, שנלהב מהזכות

היהודים, וכל עסקייהם עם יהודים בלבד. נסה לקרוא להם אחרי השבת ולבקשם למכור את סחורתך הנרקבת, והם יצליחו להציל ממנה סכום יפה'. דבריו ריככו את העוינות של הפריץ, והוא החליט לחזור בו מכוונות הזדון".

את הסיפור סיפר רבי אברהם-יעקב מסדיגורה לאחיו, רבי מרדכי-פייביש מהוסיאטין. לאחר שסיים לספר שאל: "וכי הבעש"ט לא היה יכול לחולל מופת זה גם ממקום מושבו במז'בוז? מדוע הטריח עצמו עיירה למשך כל השבת?!"

הסביר הרבי מסדיגורה: "הבעש"ט אמר: אם אצליח להציל את בני העיירה – מה טוב, ואם חלילה אכשל במאמצי – רוצה אני להיות עמם בצרתם".

(על-פי 'אבן ישראל')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

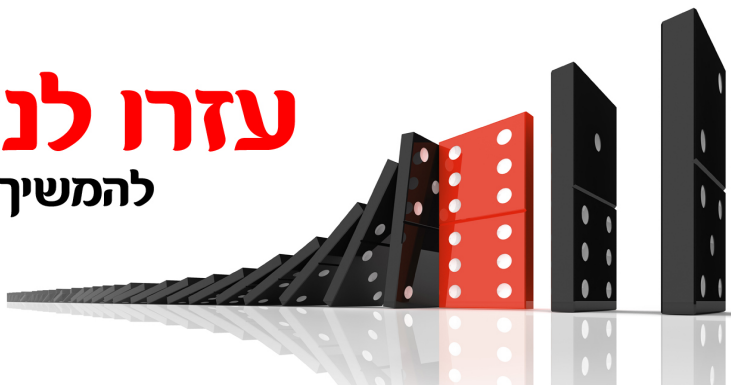
"במחסניו של הפריץ הצטברה סחורה שאין לה דורש, עד שהחלה להרקיב. גאוותו של הפריץ לא הניחה לו להודות בטעותו ולהתפשר על המחיר, והוא ראה בעיניים כלות את תבואתו יורדת לטמיון.

"ידידיו, שהבחינו במצב רוחו הירוד, החלו להסית אותו כנגד היהודים ולתלות את האשם בהם. הם בדו עלילה שהיהודים הניאו את הקונים מלקנות את סחורתו היקרה. זעמו על היהודים גאה, עד שגמלה בליבו החלטה לטבוח ביהודי המקום.

"לא הייתה לי ברירה", הוסיף הבעש"ט, "אלא לגייס למען הצלתכם חבר ילדות של הפריץ, שכבר מת לפני שנים, אלא שהפריץ המקומי לא ידע זאת. הבוקר הוא הופיע בבית הפריץ, ותהה לפרש כנופיית החמושים הממתינה בחוץ.

"הפריץ שיתף את חברו בכוונתו להיפרע מהיהודים. 'השתגעתי?', הוכיח אותו חברו, 'אני התעשרתי בזכות

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת כי תבוא

התחדשות תמידית בשמירת המצוות

משה פונה לבני ישראל ומחזקם אודות שמירת מצוות התורה ובאופן שיהיו בעיניהם תמיד כחדשים, כאילו זה עתה ניתנו להם. בהקשר זה של שמירת מצוות התורה הוא מציין את הקשר (העצמי) המיוחד שבין ה' לבין ישראל עם סגולתו.

מצבות לעדות

ובהקשר זה של חיזוק העם אודות קיום התורה ומצוותיה, מצוה משה להקים מצבות שישמשו עדות בין ה' ובין העם. המצבות, עליהן יכתבו דברי התורה, יוכנו מאבן שלימה (ללא מגע הברזל) על גדת הירדן המערבית לאחר חצייתו, ומאוחר יותר ימוקמו בהר עיבל מקום בו יוקרבו קרבנות לה'.

אחד עשר פרטי הברוך והארור

עתה מפרט משה בפני העם את טקס הברכה והקללה אודותיו למדנו כבר בקצרה בתחילת פרשת ראה. לאחר חציית הירדן, יתייצב העם לטקס, מחולק לשלושה: ששת השבטים שמעון, לוי, יהודה, יששכר, יוסף ובנימין יעמדו על הר גריזים - ייצוג לברכה. ולמולם יעמדו השבטים ראובן, גד, אשר, זבולון, דן ונפתלי על הר עיבל - ייצוג לקללה. בתווך, בגיא שבין שני ההרים יעמדו הלויים ואיתם ארון ברית ה'. הלויים יפנו כלפי הר גריזים ויאמרו את דברי הברכה למקיימי רצון ה', וכל העם יענו אמן. לאחר מכן יסובבו הלוויים את פניהם אל הר עיבל

מצות הביכורים

משה רבנו מוסיף ומצוה את בני ישראל לפני מותו במצוות שיתחייבו בהן עם כניסתם לארץ. פרשתנו פותחת במצות הביכורים, שהחייב לקיימה (ככל המצוות התלויות בארץ ישראל) יחל לאחר כיבוש הארץ, חלוקתה לשבטי ישראל והתיישבותם בה.

המצוה חלה על שבעת המינים שנתברכה בהם ארץ ישראל. כל חקלאי היורד לשדהו ורואה פרי בביכורו עליו לסמנו, וכשיעלה לרגל לירושלים ימלא את הטנא מפירות הביכורים ויביאו לכהן. הכהן מניף את הטנא יחד עם הבעלים. המביא נוטל שוב את הטנא מיד הכהן ופותח באמירת נוסח קצר, שעיקרו הודאה לה' על הניסים הגדולים שעשה לנו ה' למן יציאת מצרים ועד הכניסה לארץ המובטחת.

מצות ביעור מעשרות

שש השנים שנמנות בין שנת שמיטה אחת לזו שאחריה, חלוקות בדיני המעשרות הנוהגים בהן. בשנה הרביעית לקראת חג הפסח, על כל יהודי לבדוק אם לא נותרו ברשותו מעשרות (מעשר עני) מהשנה השלישית אשר טרם ניתנו לעניים. לאחר הבדיקה עליו להוציא את יתרת המעשרות (אם נותרה ברשותו) ולחלקה לעניים, ואזי יאמר מעין הצהרה כי ביצע את מאזן מעשרותיו. הטקס מסתיים בנוסח תפילה קצר - בקשה לברכת ה' את העם ואת הארץ.

"דברי הברית" – ההזהרות

אולם, כנגד הברכות המובטחות להם כאשר יקיימו את דברי התורה, מזהירם משה מפני עזיבת התורה והמצוה. בפרוט ובאריכות נמנות בפרשתנו הקללות האיומות והחוליים הרעים שיבואו חלילה על ישראל באם יפנו עורף לה' ולתורתו. מכות ואסונות בבית ובשדה, אצל הפרט ואצל הכלל – עצירת ברכת השמים וברכת הארץ, רדיפות העמים, השמדה, הגלייה, עבדות, צרות, פגעים ומחלות מכל הסוגים. התורה מסכמת את הנושא כולו בשם "דברי הברית" שכרת משה עם בני ישראל אודות קיום ושמירת התורה ומצוותיה.

דור הארבעים ליציאת מצרים

משה משבח את 'דור הבנים' בשנת הארבעים ליציאת מצרים, ערב הכניסה לארץ: "ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע עד היום הזה". כלומר, לאחר כל הניסים שעשה ה' ביציאת מצרים, במתן תורה ובדרך במדבר, לא הפנימו עדיין היוצאים ממצרים (דור המדבר) את הקשר והמחויבות העצמיים של עם ישראל לה'. אך עתה, דור הבנים העומד להיכנס לארץ, בשל ומפוכח יותר וביכולתו להעריך נכונה ולהפנים את האותות והמופתים הגדולים שעשה ה' לבני ישראל ואת הקשר המיוחד שלהם עם הקב"ה. משה מבקש מן העם שיתמיד בלימוד התורה ובשמירת מצוותיה למען ישכיל בכל מעשיו.

ויאמרו את דברי הקללה שיחולו על העוברים על מצות ה', וכל העם יענו אמן.

ואלו הן אחד עשר העבירות אליהן מתייחסים הלוויים בדברי קללתם:

1. עובד עבודה זרה. 2. הפוגע בכבוד אביו או אמו. 3. משיג גבול רעהו. 4. "משגה עוור" – מכשיל אדם בעצה רעה. 5. מטה ומעוות משפט גר, יתום או אלמנה. 6. שוכב עם אשת אביו, גם כשאינה אמו וכבר אינה נשואה לאביו. 7. שוכב עם בהמה. 8. שוכב עם אחותו. 9. שוכב עם חותנתו. 10. "מכה רעהו בסתר". 11. הלוקח שוחד על מנת להפליל את הזכאי ומי שאינו מקיים את התורה ומצוותיה.

"דברי הברית" – הברכות

ובאם ישמעו ישראל בקול ה' ויקיימו מצוותיו, אזי יזכו לברכות נעלות רבות: מרוממים יהיו מכל העמים, ומבורכים – בעיר, בשדה, בצאצאים, בתנובת עבודת האדמה ובפוריות משק החי. ה' ידביר את אויביהם בפניהם ויתן להם הצלחה בכל אשר יפנו. הקדושה האלוקית תהיה ניכרת על עם ישראל אשר על כן תיפול אימתם על כל העמים. ברכות השמים יחולו על ראשם ללא עיכוב ועושרם הרב יאפשר להם להלוות מן הנותר לעמים סביבותיהם.

הקב"ה מתחרט על הגלות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"והפיצך ה' בכל העמים" (דברים כח,סד)

בין פסוקי התוכחה שבפרשתנו נאמר עונש הגלות – "והפיצך ה' בכל העמים". מובן מאליו שהכוונה והתכלית בייסורי הגלות אינן לשם נקמה, חלילה, בעם ישראל, או סתם כדי להענישם, אלא לטובתו הדבר. כדברי רש"י: "הקללות והייסורין מקיימין אתכם ומציבים אתכם לפניו".

אולם בגמרא נאמר: "ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שבראם, ואלו הם: גלות וכו'". מכאן משמע שהגלות אינה בבחינת טובה לעם ישראל, שהרי לו הייתה דבר טוב, מדוע הקב"ה מתחרט על בריאתה?

חרטה שאינה כפשוטה

עצם המאמר הזה דורש ביאור ולכאורה יש בו דבר והיפוכו: מצד אחד אומרים שהגלות היא בריאה שנבראה על ידי הקב"ה, ומכיוון ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", הרי שיש בגלות תכלית חיובית. מצד שני אומרים שהקב"ה מתחרט על בריאתה, ומשמעות הדבר שיש בה עניין שלילי.

ברור שחרטה אצל הקב"ה אינה כפשוטה, חס ושלום. הקב"ה אינו משנה את דעתו ואינו מתחרט על מה שעשה. השימוש במושג הזה נועד לבטא את העניין השלילי שבדבר. כשהגמרא אומרת שהקב"ה מתחרט על הגלות, בכך היא רוצה לבטא בצורה החריפה ביותר את הצד השלילי של הגלות. אם כן, למה בראה הקב"ה, דבר המעיד שיש בה כוונה חיובית?

עתידה להתבטל

מאמר זה של הגמרא בא ללמדנו, שאמנם בגלות יש

מטרה חיובית, אבל זו רק תוצאה חיובית של הגלות, ואילו הגלות עצמה שלילית בתכלית, עד שהקב"ה מתחרט על בריאתה. לכן בבוא העת תתבטל הגלות לגמרי, ובעולם ישרור מצב של "גאולה שאין אחריה גלות".

אמנם הגלות מביאה את עם ישראל למעלה ולשלמות שבלא הגלות לא היו יכולים להגיע אליה (על ידי שהגלות מעוררת אצל היהודי את מסירות הנפש ואת הכוחות הנעלמים והחבויים במעמקי נשמתו), אבל כל זה אינו אלא תוצאה של הגלות, ואילו היא עצמה, עצם מציאותה, שלילית לגמרי.

בלי מרה שחורה

מכאן למדים אנו כיצד להתייחס למצב הגלות. מצד אחד צריכים תמיד לדעת ולזכור שהגלות היא מהדברים שהקב"ה מתחרט על בריאתם. כלומר, היא דבר שלילי לגמרי. הגלות איננה המצב האמיתי שהקב"ה רוצה בו. יהודי צריך לחוש חוסר שביעות רצון ממצב הגלות ולזכור תמיד שאין היא המציאות האמיתית שלו.

מנגד אסור ליפול למרה שחורה חלילה. אין להתרשם מהגלות ואין להירתע מקשייה ומאריכותה. עלינו לזכור שאין היא מציאות אמיתית, ובקרוב ממש היא תתבטל לגמרי. ובפרט שאנו כבר עומדים בעקבתא דמשיחא, ונדרש מאיתנו רק ה'אחישנה' – לזרז את קץ הגלות על ידי הוספה בנר מצווה ותורה אור. על ידי כך מגרשים מהר יותר את חושך הגלות ונכנסים מיד לגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך כד)

חסידות על הפרשה כי תבוא

ומי שעוסק בכך – "בת קול מברכתו . . תשנה לשנה הבאה" (רש"י פסוק טז): הוא יזכה לקרב עוד ועוד יהודים ולהביאם "לבית המקדש".

(לקוטי שיחות' כרך ט')

שליחות בהשגחה פרטית והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם (כו, ב)

בשבת פרשת תבוא, ח"י אלול תרנ"ב, זכה הרבי הרש"ב ל"עליית נשמה", שבה עלה להיכל הבעל שם טוב. באותה שבת אמר הבעל שם טוב תורה על הפסוק "והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם":

"והלכת אל המקום" – כאשר יהודי הולך ממקום למקום, אין זה מיוזמתו, אלא "אשר יבחר ה' אלקיך" – מובילים אותו מלמעלה, "לשכן שמו שם" – כדי לפרסם אלוקות במקום שבא לשם.

(היום יום' י"ח אלול)

עבודת התשובה מהפכת חטא לתפארת

את ה' האמרת (כו, ז)
לשון הפרשה והבדלה... לשון תפארת, כמו
יתאמרו כל פועלי אוון (רש"י)

לשון הפרשה והבדלה – מצד עצם מציאותו וטבעו אין יהודי שייך כלל לרע, הוא מובדל ומופרש מכל ענין של חטא ועוון.

לשון תפארת – גם אם חטא ופגם ועבר את הדרך, בכחו לשוב בתשובה ולהפוך את החטא עצמו לתפארת ושבח, שהזדונות יהפכו לזכיות. וכנרמז בפסוק שרש"י מביא: "יתאמרו כל פועלי אוון".

(לקוטי שיחות' כרך ט')

**לשמוח בירידה, שכן צורך עליה היא
והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן
לך (כו, א)
כל מקום שנאמר והיה אינו אלא שמחה (ב"ר פמ"ב)**

ביאת הארץ רומזת לירידת הנשמה לעולם הזה, שהיא ירידה גדולה, מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. ובכל זאת נאמר עליה לשון שמחה, שכן זה רצון הקב"ה, "אשר ה' אלקיך נותן לך", ואם כן ברור שירידה זו צורך עליה היא.

(לקוטי שיחות' כרך ט')

אין לבטל הגשמיות כי אם לקדשה ולקחת מראשית כל פרי האדמה (כו, ב)

פירות ביכורים לא הוקרבו על גבי המזבח אלא ניתנו לכהן לאכילה. ללמדך: תפקידו של האדם אינו לבטל את הגשמיות, אלא להחדיר לתוכה קדושה, כפי שהיא בגשמיותה.

זהו שנאמר "מראשית" (ולא כל ראשית, רש"י), פירוש: על האדם להשאיר לעצמו פירות בכלל, וגם פירות מובחרים ("ראשית"); אלא שצריך להחדיר בהם קדושה, שיהיה ניכר שמפירות אלו לקחו ביכורים.

(לקוטי שיחות' כרך ט')

המקרב יהודים לקדושה – מסייעין אותו מלמעלה

**ולקחת מראשית כל פרי האדמה (כו, ב)
אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה . .
אומר הרי זה ביכורים (רש"י)**

"אדם יורד לתוך שדהו" – הקב"ה נכנס לכרם בני ישראל, "ורואה תאנה שביכרה" – ילד או ילדה שנכנס לגיל מצוות (או אדם מבוגר שזה עתה התקרב לתורה), "אומר הרי זה ביכורים" – הוא מצוה ורוצה שיחנכו ילד זה לתורה ומצוות, שיביאוהו "לבית המקדש".

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים, ניגונים,
ושידורים חיים.

עודה ראשונה לנפש

סדר התנ"ך

שבת שלום!!!

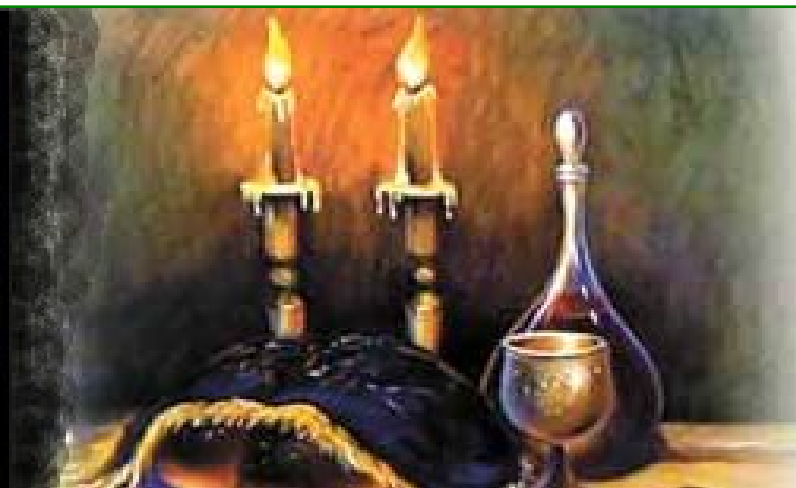
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
19:34	18:23	י-ם
19:36	18:40	ת"א
19:36	18:33	חיפה
19:35	18:40	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון